

La Vel Fàstic

Un relat de: [touchyourbottom](#)

"Trobaràs una persona que t'encantarà. Mira-la directament als ulls i somriu".

Li vingueren ganes de vociferar a tots els vents el que l'horòscop del dia li preveia. La Vel, però, callà.

Entrà en Velasco. La Vel Fàstic sentí una cremor al baix ventre, que traduï, un cop més, d'una atracció vers aquell home que autoqualificà de 'velascosa' ja que d'ell no en sabia res més que el cognom. Ignorava que es dedicava al manteniment d'obres copiades del pintor Velázquez que gent ostentosa exhibia en residències imitant les d'una popular reina-lladre.

Estirà un braç, la Vel, sense plantejar-se si seria el dret o l'esquerre, va moure la mà saludant-lo i per fer-lo apropar-se-li, finalment.

Sabia qui era i no hi havia parlat mai.

Haver-hi parlat sense saber qui era, va deduir, li hauria provat més.

En Velasco, satisfactòriament sorprès, va instal·lar-se a la taula petita i rodona, de marbre grogós amb taquetes negreses i grises i alguna veta d'aspecte com-cicatriu-com-una-carretera-en-el-material-no-tan-dur-aleshores-com-si-posseís-ànima?

La Vel Fàstic seguí al peu de la lletra el consell del que havia llegit.

Les pupil·les es van trobar. Es van comunicar de viatjar plegats, la Vel Fàstic i en Velasco, a Belfast, de pressa de pressa. Sense preguntar-se perquè -i molt ben fet- van deixar-ho tot tot tot i el primer vol que la Vel pogué trobar i reservar els esperava.

En Velasco necessitava, abans, anar a comprar una escarola arrossada com els cabells afro de la Vel, per fer-li un detall vegetal que, ben amanit i gaudit, després ajudaria a defecar reserves merdoses que va captar susceptibles que la dona descarregués bàter avall.

Ella, al seu torn, procurà buscar-li unes ulleres de lectura. Notà que li costà, a l'home, de desxifrar el que una simple llista d'infusions de te deia en aquella cafeteria-fleca on ella, seguint el proposat zodiacalment, gosà fer que se li atansés. Serien de muntura de pasta italiana ben bullida i endurida de forma diferent a la dels mals del món. Els vidres...seria cosa d'ell. Cercarien especialista ocular a Belfast, lentament, que els ulls demanaven un expert entès en la mirada de l'ànima.

A la parada de fruita i verdura hi havia cua. En Velasco va perdre-hi una bona estona. Una espavilada va demanar de passar al davant, que anava justa per a recollir la nena i el nen a l'escola. Marxà, havent-li-ho estat permès, topà amb una coneguda i hi encetà animada i perllongada conversa. La individual no cessava de xerrar, a en Velasco li calia bufetejar-la verbalment. Ho va fer mentalment: 'Prou, menjacocos caníball!' Aquella dona era com un detestable tsunami de mots que calia escarmentar. Li tirà fulles mig corruptes de l'escarola sobre la cabellera rossa de perruqueria setmanal. Tot seguit arrencà a córrer sense escoltar les imprecacions de l'ofesa ofensora.

Un cop a Belfast, la Vel Fàstic i en Velasco van buscar un banc en un parc que els va plaure, van estendre una flasadeta amb motius slow life sobre la pedra freda de la qual estava fet. I es van besar. Mentrestant, en tres vies paral·leles, circulaven un vehicle de pompes fúnebres, una grua amb uns quants autos i un cotxàs guarnit per a un casament de persones que s'havien sacrificat fent dieta uns mesos per tal de fer goig aquell dia especial. Els sons del transitar dels tres automòbils creà una confusió en la ment de la Vel, que va tallar el moment romàntic. La seva vista va centrar-se, de cop, en uns ulls penetrants i amorosos. Els que l'horòscop havia vaticinat. La Vel havia coincidit, per fi, en aquell emplaçament amb la persona no-humana que des de dins pidolava: aquell preciós gat irlandès que de seguida li va fregar les cames i va roncar, corroborant que així era.